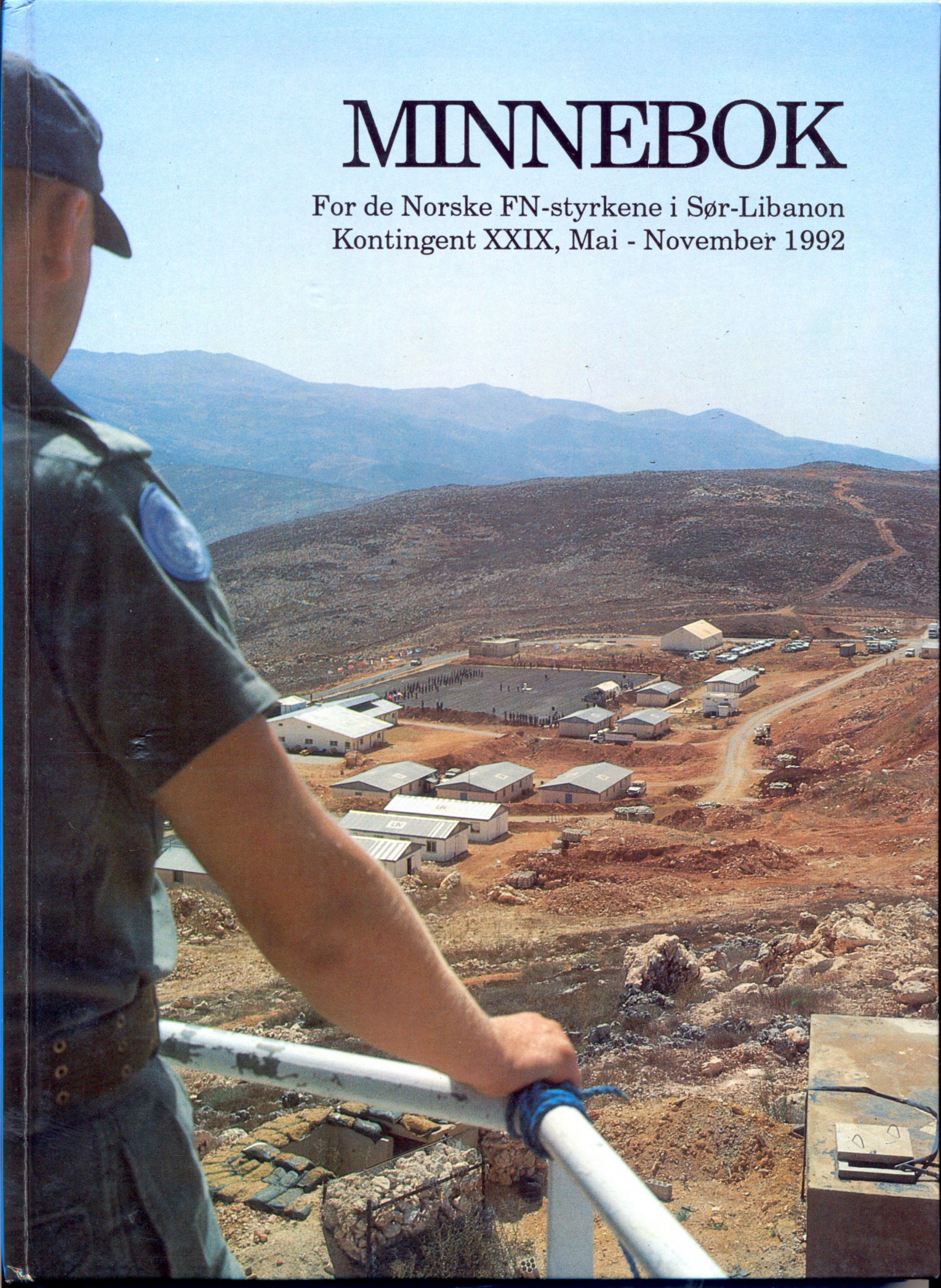

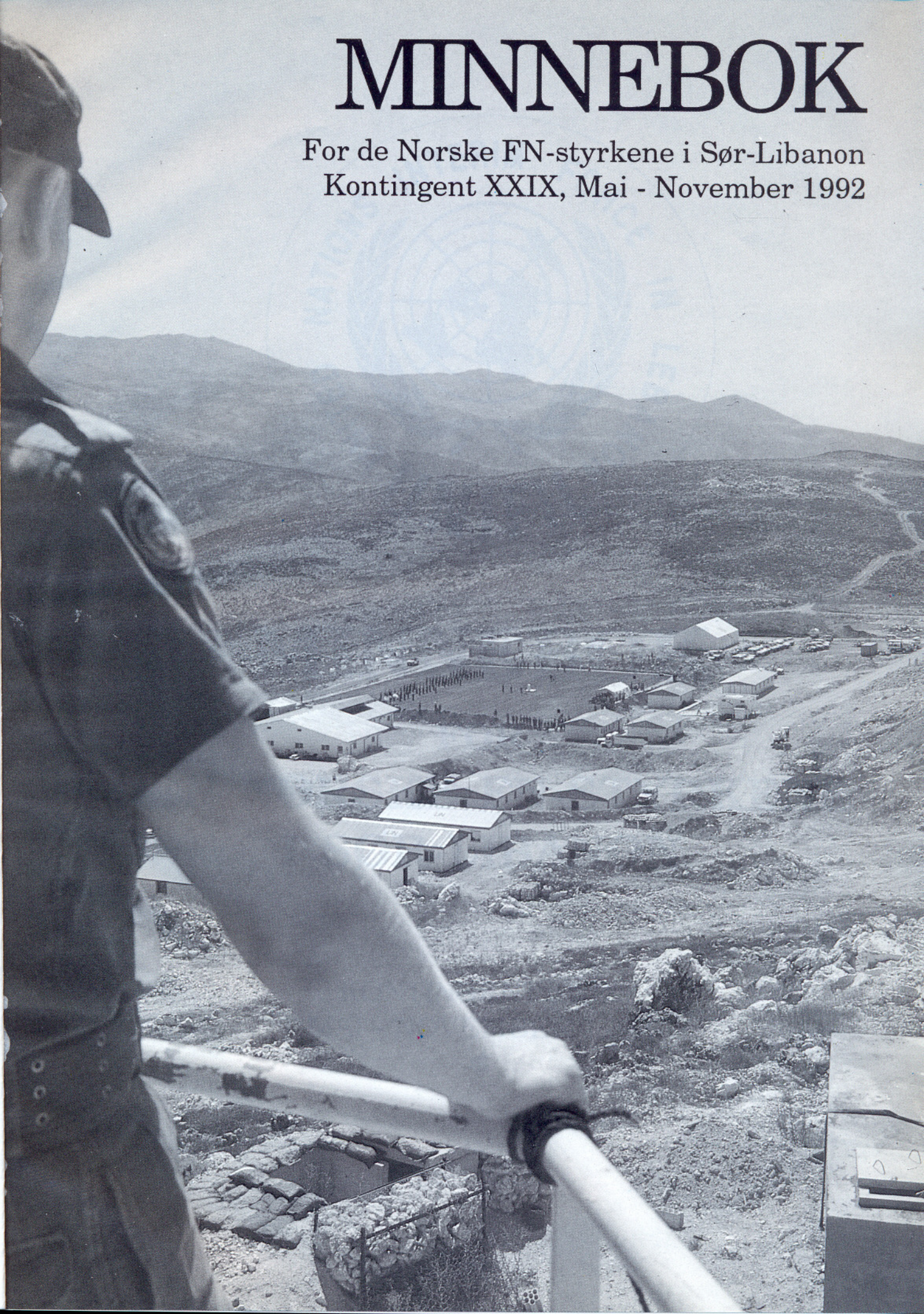
MINNEBOK

For de Norske FN-styrkene i Sør-Libanon
Kontingent XXIX, Mai - November 1992

MINNEBOK

For de Norske FN-styrkene i Sør-Libanon
Kontingent XXIX, Mai - November 1992

MINNEBOK
FOR
DEN NORSKE FN-STYRKENE
I SØR-LIBANON

KONTINGENT XXIX
MAI - NOVEMBER 1992

Så er minneboka endelig ferdig. Den er liksom et dokument på at nå er kontingenten slutt, og en ny skal snart ta over. Minneboka er laget i den hensikt at du ved å ta den fram, bla litt i den, så kan din egen hukommelse gjøre resten. Vi kommer vel aldri til å glemme tiden her nede, den vil alltid være i vårt eget minne. Boken inneholder et hav av bilder, som forhåpentligvis de aller, aller fleste vil kunne identifisere seg sånn noenlunde med. Så ved å få et lite glimt av noe som man gjenkjenner, settes hukommelsen i sving og skaffer tilveie det som ikke står i boka, eller fremskaffer bildet som ikke er her. Til slutt benytter jeg anledning til å takke for meg, Takker for en fin tid i fredens tjeneste sammen med dere.

Stig Arve Høyvik
PIO NORCONTICO

Takk for all bistand.....

Stig Arve Høyvik

Takk for innsatsen kontingent XXIX

Kontingentsjefen hilser
Den norske kontingenten nummer
XXIX i United Nations Interim Force
in Lebanon har snart fullført sin
tjenestetid (mai-november '92) i Midt-
Østen. Tjenesten har bydd på mange
utfordringer og hver enkelt har opplevd
lange, slitsomme og ofte risikofylte
dager. Tiden har gått fort, men slik er
det når en møter nye og spennende
oppgaver i et fremmed miljø.

Som kontingentsjef er jeg meget stolt
av den innsats de norske avdelinger
utfører i UNIFIL. Jeg er overbevist om
at det norske demokrati og det norske
forsvar som en naturlig del av dette,
danner en solid basis for oppgaven som
soldat i fredens tjeneste. Dette gjelder

både for mannskaper som har fullført førstegangstjenesten og for befal av alle kategorier. Det står
respekt av innsatsen til Den norske mekaniserte troppen i styrkens innsetningsavdeling (NorPlt/FMR),
Det norske verkstedkompaniet (NorMaintCoy) og Den norske FN-bataljonen (NorBatt). Det samme
gjelder for norsk personell i hovedkvarteret (UNIFIL HQ) og i Militærpolitikompaniet (MP-Coy). Hver
enkelt av dere har all grunn til å være stolt av den utmerkede måte dere har representert kongeriket
Norge og De Forenede Nasjoner.

Opplevelsene her nede har vært mange, og dere sitter igjen med livserfaringer som kan komme godt
med senere i livet. Politisk har det vært et spennende halvår med en positiv utvikling. Valg er
gjennomført både i Sør-Libanon og i Israel.

Forhandlingene om Midt-Østen danner grunnlag for en utvikling mot en varig fred i området. Det er
ennå et godt stykke igjen og det største hinder er kanskje den gjensidige mistillit som råder mellom
partene. Man stoler ikke på hverandre og det må en holdningsendring til før forholdene kan bli bedre.

Oftre har jeg registrert en innsats som er langt utover hva man kan forlange og jeg vil takke hver enkelt
for vel utført arbeid. Jeg ønsker dem som forlater Libanon "Bon Voyage" og takk for innsatsen!
De som fortsetter i Kontingent XXX vil jeg ønske lykke til i fortsatt tjeneste for fredens sak!

Til slutt vil jeg be dere opprettholde kontakten med alle venner dere har fått under tjenesten i UNIFIL.
Her har dere klart kunnet se hvor viktig samhold og samarbeid er for å kunne løse vanskelige oppgaver
og hvordan det kan gå med et samfunn som ikke er istand til å holde orden i egne rekker.

En ærbødig takk til dere alle!

K. Narve Ludvigsen
Oberst II
Kontingentsjef

UNIFIL HEADQUARTERS

- NAVLE ELLER BLINDTARM?

For altfor mange forblir Naqoura og UNIFIL HQ et fjernt og uforståelig vesen som er langt borte. Mange av oss har faktisk kontakt med UNIFIL HQ veldig ofte. Men som regel er denne kontakten begrenset til telefonisk, eller sågar via radio. Herfra styres altså hele UNIFIL, og herfra kommer forsyninger som mat, deler til vedlikehold etc. Det er egentlig ikke så mange nordmenn som holder til i Naqoura. Rundt regnet 50 personer i den norske kontingenten som totalt teller litt i underkant av 900. UNIFIL er en ganske stor styrke som idag teller godt og vel 5800

militære. Til sammenligning er brigaden i Nord-Norge på ca 3000+.

Alle militære avdelinger har et hovedkvarter. For UNIFILs vedkommende er dette HQ lagt i Naqoura. UNIFIL HQ er imponerende på mange måter. Bare størrelsen og kompleksiteten i HQ er kanskje det som først blir lagt merke til. Naqoura Camp er nesten to og en halv kilometer lang og varierer mellom 100 til 300 meter bred. Den ligger som en lang tarm langs fjæresteinene til Middelhavet. Inne i campen er det ca 350 forskjellige bygninger med smått og stort. Mellom dem asfalterte gater og stier, grøntarealer og beplantninger. Her har faktisk over 1850 mennesker sitt arbeide. Rundt regnet 1350 ansatte er militære fra alle 10 deltakerland. 250 personer arbeider i det vi kaller Field Service, som er FN's egen sivile serviceavdeling. De steller med det meste fra telefon, strømforsyning, transport, samt et stort kjøretøyverksted. Den som tok initiativet og fikk

A RTER - NAQOURA

opprettet Field Service var faktisk en nordmann. Det var Trygve Lie som i sin tid som FNs Generalsekretær mente at det måtte opprettes en sivil administrasjon som skulle yte service til FNs misjoner rundt om i verden. De ansatte i Field Service i Naqoura kommer faktisk fra hele 50 nasjoner, blant dem også flere nordmenn. Til slutt er det ca 250 lokalt ansatte sivile som arbeider med kjøkkentjeneste, renhold, gartnere og annet vedlikehold.

Av de 50 norske kvinner og menn som tjenestegjør i Naqoura så er det bare syv som stiller med rene norske gjøremål. Disse jobber i tilknytning til kontingentkontoret og fra og med neste kontingent reduseres denne staben til tre! Resten av de norske har stillinger rundt om i de fleste bransjene. Enten det er på Log'en, i Movecon, UNIFIL Ops eller MP-coy

Alle som jobber i UNIFIL HQ får virkelig inntrykk av å arbeide i en internasjonal organisasjon. Man får snakke veldig mye engelsk, det er man forresten nødt til nesten hele dagen. Av andre positive ting er fritiden. Den kan avnyttes til sportslige aktiviteter som jogging og

tennis eller bading i Middelhavet. De norske i Naqoura har et samlingspunkt og det er Norway House. Det er ikke uten grunn at det ofte blir kalt for "hjemmet". Her leses aviser og her ses det på TV, eller man spiller Bridge, Ludo, Risk og Sjakk. Idet hele tatt et lite stykke Norge midt i HQ, hvor alle sammen kan treffes, enten de tilhører HQ, eller de er på besøk i Naqoura. Norway House er også veldig populært blandt de andre nasjonalitetene i HQ, og da i særdeleshet på fredagene.

Som om ikke dette er nok, kan det tillegges at Naqoura har den største handlegata i UNIFIL. Den såkalte "Mingy street" strekker seg langs hele muren og inneholder over 160 forskjellige butikker, de fleste er restauranter med prima mat til en rimelig penge. Bon appetit!

NAQOURA - FAMILIEN, eller

ihvertfall en god del av den . . .

Hundefjes i Nahariya

Det å være grindgutt på Rosh Haniqra kan ikke alltid oppleves som særlig meningsfylt tjeneste for en som hjemme i kongeriket arbeider som førstebetjent i sikkerhetspolitiet. Dette til tross, så mener de aller fleste som holder til i MP-kompaniet at de er tilfreds med tjenesten. MP-coy er UNIFILs lensmannskontor, og det norske innslaget i kompaniet er på 16 personer. Etter en runde gjennom MP-coys kontorer sitter man igjen med inntrykk av at her er papirkrigen enorm. Som alle andre steder i UNIFIL har skjemaveldet godt fotfeste i MP-coy. Her finnes formularer for så og si alle slags hendelser, og kopier av disse sendes hit og dit. Uansett om det er en liten fillesak med et knust blinklysglass, eller en mer omfattende

hendelse som saltomortale med en Landcruiser, så er prosedyrene ganske like. Resultatet er iallefall tykke saksmapper som i sum blir til hyllemetervare av ringpermer. Som sagt er MP-coy et lensmannskontor og har også avdelinger ute som personellet tjenestegjør på en måned eller to i slengen. Det å være ute på disse detachmentene er veldig populært og oppleves som positive avbrekk i en ellers hektisk virksomhet i HQ. MP-coy har detachement i Beirut, Tyr, Metulla, Nahariya og Tel Aviv. De to sistnevnte har en god del patruljetjeneste og har dessverre mye å gjøre i helgene, da med UNIFIL soldater på rekreasjon i Israel som ikke alltid kjenner sin begrensning. Det kan ikke alltid oppfattes som morsomt å måtte rykke ut og hente

medsoldater, f.eks på plattingen i Tel Aviv, som ikke greier å ta ansvar for seg selv under en velfortjent 60-timer.

MP-coy har imidlertid noen av de morsomste titlene på stillinger og vi nevner eksempler som Dogface, Playtime og Watchdog. Vel, vel, hva ville mor si når hun får høre at sønnen jobber som Playtime i Nahariya!

Idar Grotle og John O. Bakklund ligger i buskene med sin radar. De utgjør den norske andel i UNIFILs UP, eller Traffic Section som det egentlig kalles.

"Torvald Konstabel" alias John Bakklund, må ofte fortelle UNIFILs sjåfører hva som er riktig fart i AO. Torni Johansen ber pent for seg. I all rettferdighet må det tilføyes at bildet er arrangert.

BEIRUT

SURB

De aller fleste av oss har aldri hørt ordet, og vil heller ikke få noen direkte befatning med SURBen. Forkortelsen står for Senior Unifil Representative Beyrouth, og er enkelt og greit Unifils representant i Beirut. SURBen personlig er norsk; Oblt Einar Ødegård og har en ganske stor stab rundt seg. Avdelingen består av åtte militære. Foruten SURB, er det en italiensk major, som er Air Liason Officer som tar seg av flighter til og fra Beirut, passasjermanifeste og slikt. Videre er det en kaptein fra Movcon som tar seg av gods som fraktes gjennom Beirut og inn i Unifil-systemet. Og så er det en sjåfør og to Guards som alle er norske. I tillegg finnes det også to MPer som er utsendt fra MP-coy. Det hender jo av og til at en av MPene er norsk, for de ruller annenhver måned og da kan man jo si at det er et stort norsk innslag i Beirut. I tillegg til de militære er det en sivil Procurement-avdeling som består av hele 14 personer. De forestår alt mulig papirarbeide, sekretærvirksomhet o.l. SURBen har ansvaret for all UNIFIL aktivitet i Beirut. Alle som skal til Beirut, må avtale dette med SURB. Alt gods som går gjennom Beirut, håndteres her. I det siste har UNIFIL begynt å bruke Beirut mer og mer, de såkalte Scasupene har begynt å fly til Beirut. Dette har vært en stor suksess, så aktiviteten er økende i Beirut. Det har etter at krigen sluttet i oktober 1990, blitt

mer og mer aktuelt å benytte Beirut til forskjellige tjenester. Det er jo også enklere å få gods direkte inn i Libanon, så man slipper grensepasseringer og andre vanskeligheter. SURBen og hans stab holder til i Unifil House i Vest Beirut, i en bydel som kalles Bir Hassan. Det ligger ca to kilometer nord for Beirut Lufthavn.

Det har også gjennom kontingent XXIX vært arbeidet med å la den norske kontingenten rotere over Beirut. Også svenskene har snakket lenge om dette. Iskrivende stund er foreløpig ingen avgjørelse i denne saken tatt, så det ligger vel an til å benytte Ben Gurion en stund til, iallefall til rotasjoner.

Bil-byen

For en som bare er på visitt i Beirut virker byen kaotisk stor. Her kan man se tydelige spor etter voldsomme krigshandlinger. Byen er kanskje en typisk arabisk hovedstad, med en trafikkultur som virker helt borti hampen for en middels sivilisert bilbølle fra Sør-Helgeland. Skulle jeg flyttet hit så hadde jeg vel startet opp med et biloppetterverksted, for det må jo være en gullgrube i dette kaoset. Hvor mange filer det er på de breieste veien varierer fra dag til dag, eller hvilken retning de fleste bilene kjører. Et sinnrikt system med håndtegn og gestikuleringer ser faktisk ut til å fungere. Uniformerte politimenn står i veikryss og runnkjøringer og gjør av og til

forsøk på å styre trafikke. Motivasjonen deres ser ikke ut til å være helt på topp, for de får ikke lov til å skyte på bilene lenger iherdig fløyting med dommerfløyta deres ser ikke ut til å ha den samme effekten. Iallemfall, det ser utsom om dette har en viss innflytelse på våre venner fra Norge som tjenestegjør her. To måneder som sjåfør på detachment i Beirut, skulle vel kvalifisere til et halårs karantene etterpå hva gjelder bilkjøring. Det er helt utrolig å se hva en ellers så sindig politimann fra Norge kan få seg til å utføre av "stunts" for å greie å ligge på støtfangeren til UNIFIL 7. Eskortekjøring i Beirut er ikke det samme som eskorte ellers i AO. Bilene kommer susende fra alle kanter. Eneste velsignelsen er at de foreløpig ikke kommer ovenfra, men hvem vet, det skjer vel det også en vakker dag. Bilparken i Beirut holder en særdeles variabel standard. Her glir den ene spesialbygde og strøke Mercedesen etter den andre, men brorparten er egentlig nedsarvede vrak som ser ut til å falle fra hverandre når som helst. Blinklys har ingen prioritet og det eneste som virker på disse ola-bilene er hornet. For uten hornet i orden er du havnet i fortapelsen. Her er det ingen lysreguleringer som hjelper deg hjem, det er din egen dyktighet, mangel på frykt, gasspedalen og hornet som er dine våpen i denne "krigen". Ta deg en tur - du vil le deg skakk!

UNIFIL HOSPITAL

Først norsk,
så svensk, deretter svensk/norsk, for tilslutt å bli polsk
Bildene er fra handoverparaden
27. april 1992

Øverst: den siste paraden på hospitalet med norsk innslag.
Under: "Traktaten" underskrives. En ganske original handover. Norsk SMO, Oblt Rolf Gundersen og påtroppende polske SMO signerer handover protokollene

Her og der i HQ

Thank God, it's friday . . .

Ø-timen hver fredag på Norway House er en veldig populær tradisjon. Den er godt besøkt av våre venner fra alle nasjoner.

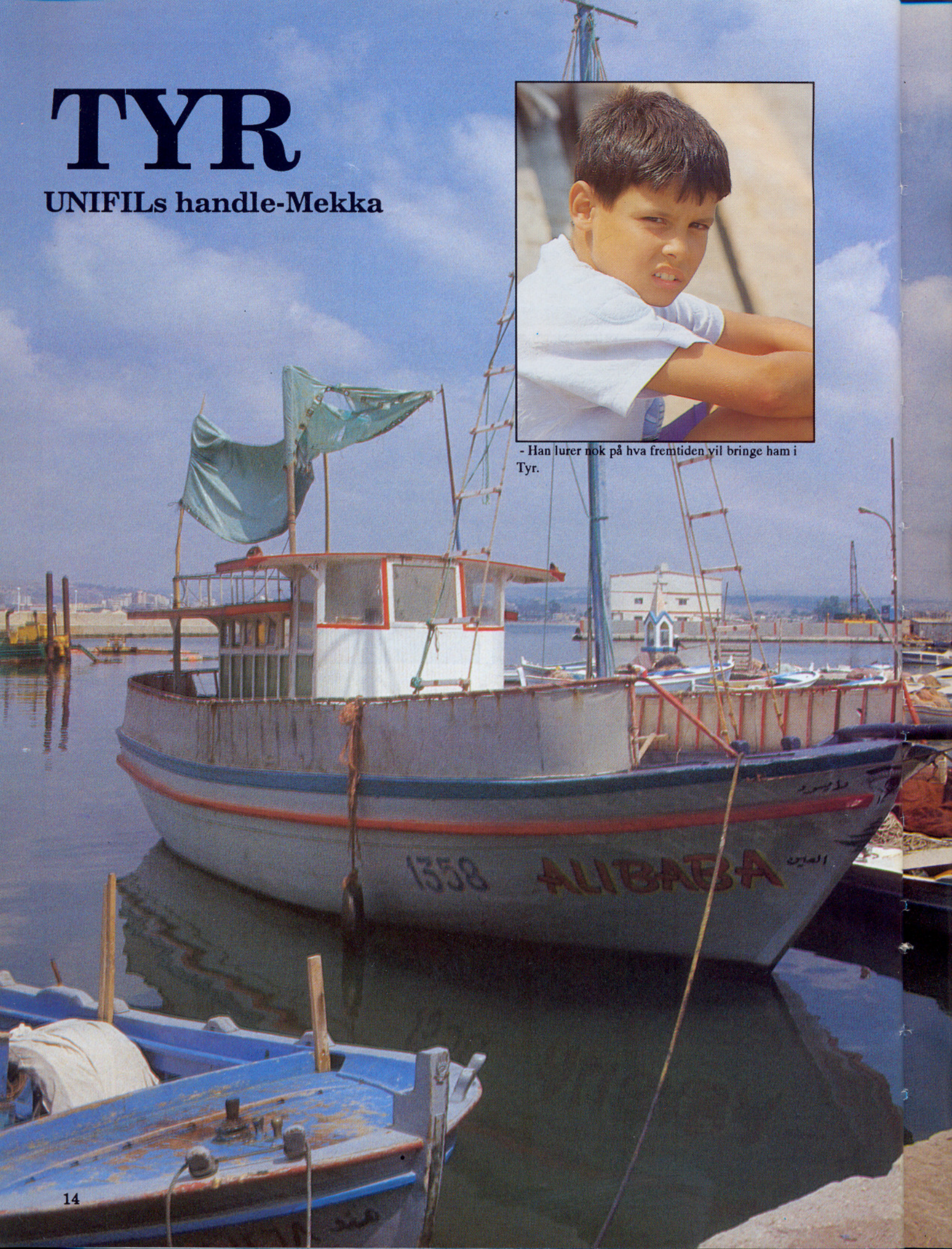

TYR

UNIFILs handle-Mekka

- Han lurer nok på hva fremtiden vil bringe ham i Tyr.

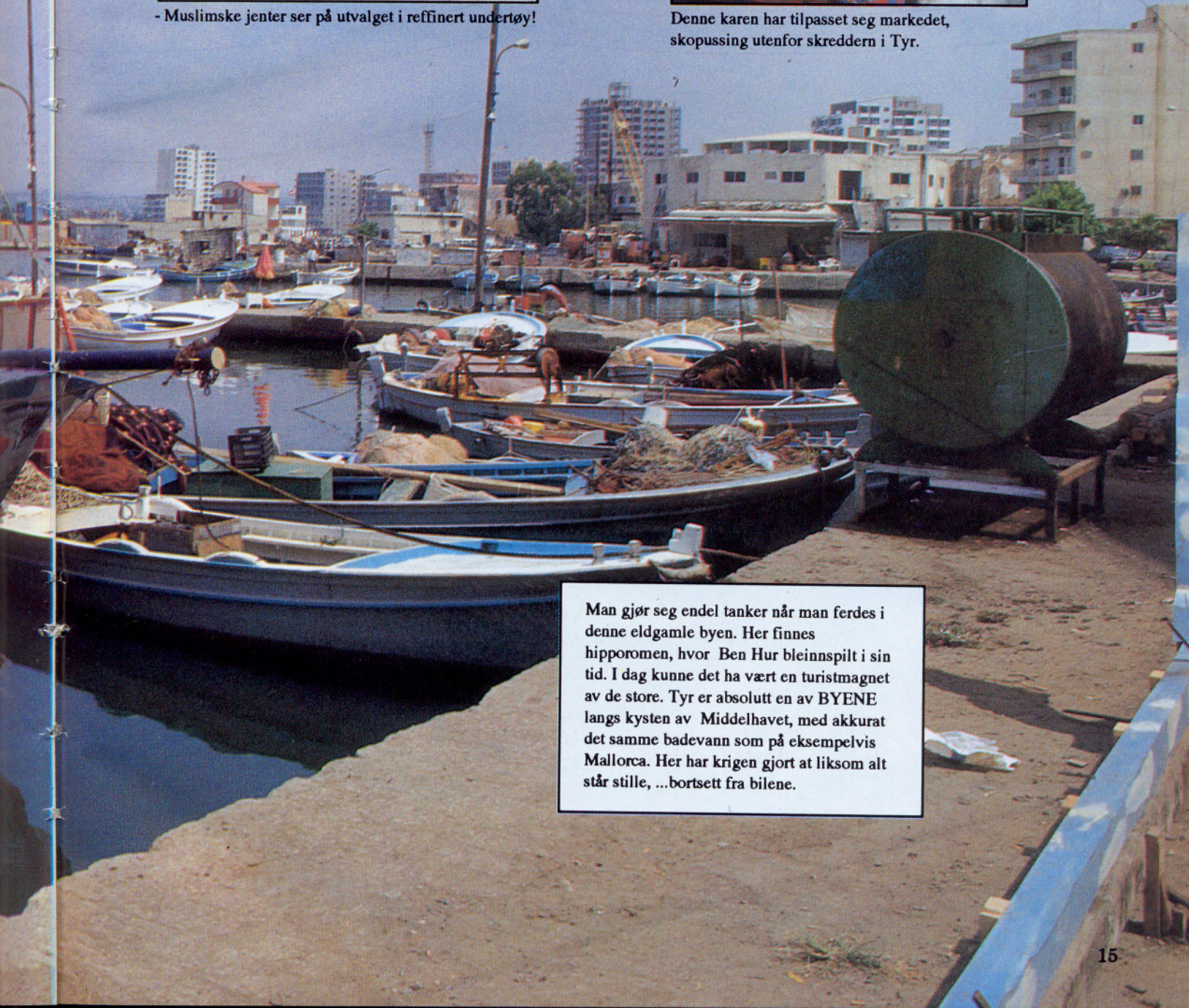

- Muslimske jenter ser på utvalget i reffinert undertøy!

Denne karen har tilpasset seg markedet, skopussing utenfor skreddern i Tyr.

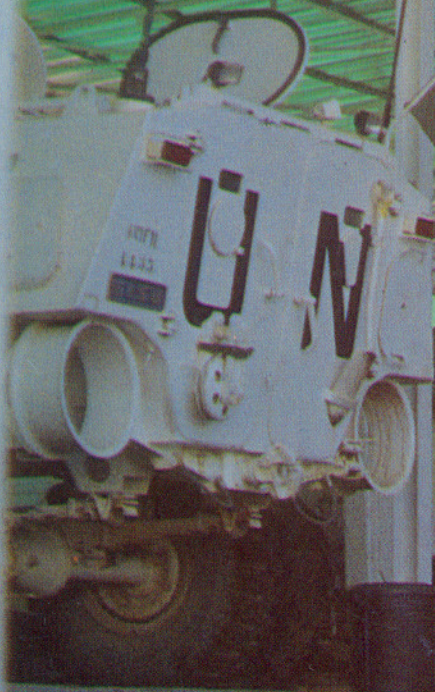
Man gjør seg endel tanker når man ferdes i denne eldgamle byen. Her finnes hipporomen, hvor Ben Hur bleinnspilt i sin tid. I dag kunne det ha vært en turistmagnet av de store. Tyr er absolutt en av BYENE langs kysten av Middelhavet, med akkurat det samme badevann som på eksempelvis Mallorca. Her har krigen gjort at liksom alt står stille, ...bortsett fra bilene.

NORMAINTCOY - idylis

dyliske Camp Scorpion

UN

KJØRETØYTROPPE

Kjøretøytroppen er NORMAINTCOYs bilverksted. Den består egentlig av flere verksteder som utfører reparasjoner og vedlikehold på det de kaller høyere nivå. Jeoper og busser, lastebiler og SISUer repareres i NMC. Det er tre store verksteder i UNIFIL. Foruten NMC, så finnes det i UNIFIL HQ, Naqoura to store verksteder; FRENCHMAINTCOY og Fieldservice som også er verksteder på NMCs størrelse. Disse tre verkstedene deles om å vedlikeholde og reparere alle UNIFILs kjøretøyer. Etter reduksjonene som ble planlagt sist vinter, skal det nå finnes i UNIFIL ca 1170 forskjellige kjøretøyer. Av disse er det ca 450 som sokner til NMC. Så da sier det seg selv at de har endel å henge fingrene i.

De driver også med endel opplæring ute i kompaniene, både i kjøring og vedlikehold. De har også en bergingsseksjon som består av 6 bergingsvogner av forskjellig størrelse. De er UNIFILs svar på Falken og yter bergingsstøtte til hele UNIFIL og utfører også endel oppdrag for sivile.

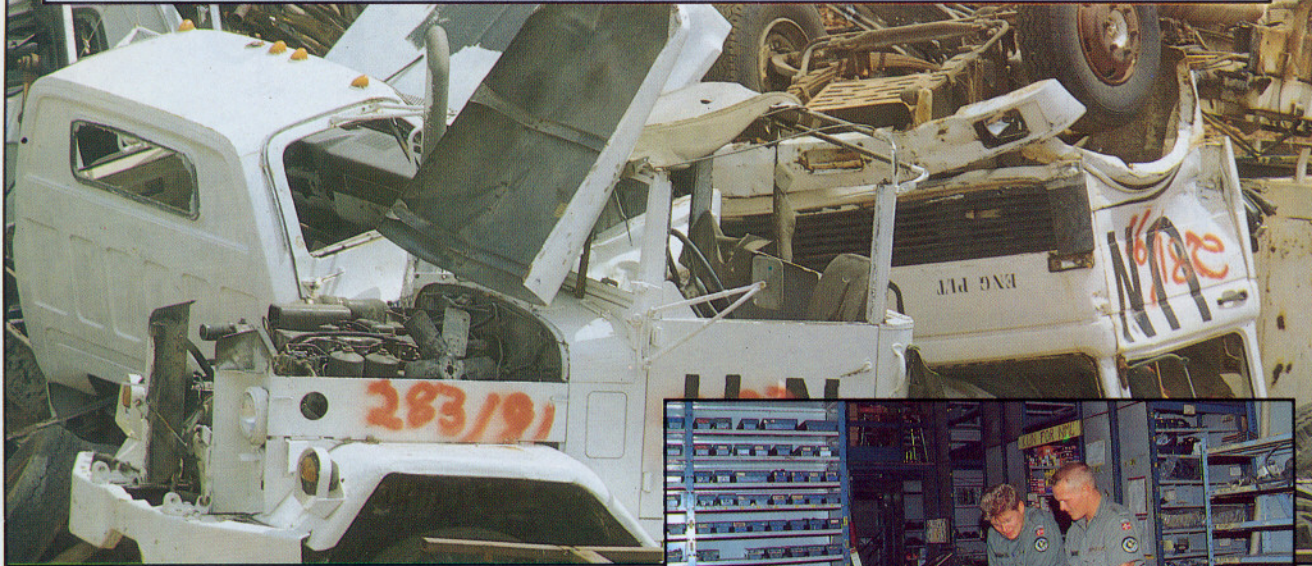

Fra veivslepp til microchips

SKROT'n

-en Sareptas krukke for lagertroppen?

For uinnvidde ser det ut som en dårlig kamouflert skraphaug, men sannheten er at det er et godt kamouflert delelager!. På det høyeste punktet i NORMAINTCOY ligger nemlig Skrot'n og på god avstand ser det nesten ut som det er snø og godt skiføre i NMC. Der ligger kondemnerte hvite UN-kjøretøyer i rikt monn, nye vrak kommer stadig til og gjør denne haugen til en nesten utømmelig ressurs når det gjelder deler. Bilene har liksom et liv etter døden i NMC.

For selv om lagertroppen har hele 15.000 forskjellige artikler på lager, utgjør skrot'n et uunværlig plukkager for NMC. Skulle det være slik at det er

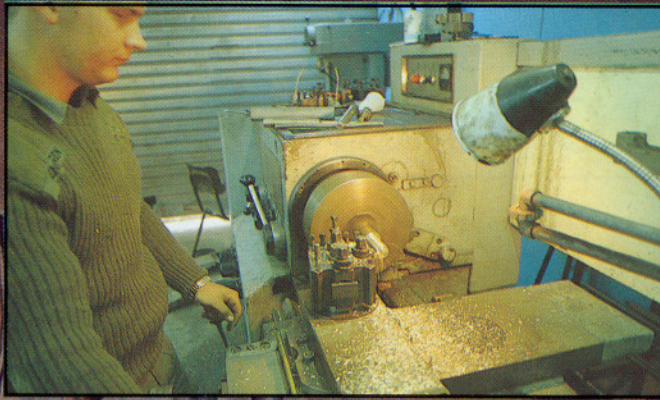
en del som ikke kan skaffes fra lagertroppens hyller eller gjennom UNIFIL-systemet, kan det like godt hende at den delen som trengs finnes i haugen på toppen. Og tro ikke at man leter på lykke og fromme etter "jeg fant, jeg fant"-metoden. Alle vrakene er nummerert og registrert slik at man på en dataskjerm kan få svar på om hvilke deler som finnes i haugen og i hvilket vrak, Smart, ikke sant?

Sambandsverkstedet

Sambandsverkstedet er, som navnet sier, ansvarlig for vedlikehold og reparasjon av militært sambands- og kommunikasjonsutstyr på høyere nivå i UN FIL. I praksis vil det si at de stort sett reparerer alt av elektronikk om det nå skulle være en veksler, videospiller, TV eller nattklubb for den slags skyld.

SIGNAL
&
SURVEILLANCE
WORKSHOP

SPESS = E-VERK OG PROBLEMLØSER

Spesialverkstedetroppen, i daglig omtale kalt Spess, sørger blant annet for strøm på alle UNIFILs posisjoner. I og med at alle posisjoner skal ha flomlys må det følgelig også finnes et aggregat på hver posisjon. Troppen har ansvaret for vedlikeholdet av de "små" aggregatene i UNIFIL. Det vil si aggregater som er mindre enn 55 kw og det finnes ca 460 slike i UNIFIL. Når man også vet at disse aggregatene også leverer strøm til halve nabolaget i tillegg til den posisjonen de er plassert på, blir belastningen stor og følgelig blir det en god del vedlikehold og reparasjoner på disse. Spess'n vedlikeholder og reparerer også vannpumper og endel kjøleaggregater.

En viktig del av troppen er spesialverkstedet. Der produseres blant annet deler som ikke kan skaffes gjennom systemet. Mangler det for eksempel en bildel tar spesialverkstedet en stålbit og setter den i dreiebenken, dreier til, filer og pussar og vips så har man det som trengs for å få kjøretøyet på veien igjen. Verkstedet driver altså i reneste Reodor Felgen-stil og lager det man måtte ønske.

TIBNINE - BYEN OG BORGEN

Traktor til Samvirkelaget

At NMC utfører et viktig arbeide med å vedlikeholde UNIFILs bilpark er kjent for alle. Men det som alle burde være klar over, er at NMC yter en stor humanitær bistand i sitt nabolag. Tibnine by bærer idag preg av NMCs nærvær, og da tenkes det ikke bare på handelsstanden. Det har i flere år vært drevet flere prosjekter i dette området i regi av NMC. Blant de som fikk nytte godt av dette i kontingent XXIX, var blant andre Al Jomaima Coop, som rett og slett er en samvirkeorganisasjon i byen Al Jomaima nord øst for Tibnine. De fikk for en stund siden forært en traktor fra NMC til en verdi av \$ 5.000,-. Denne kooperative foreningen består av ca 200 bønder og traktoren skal nyttes til blant annet pløying og vannkjøring. NMC "disponerer" penger som er gitt av Utenriksdepartementet og Kirkens Nørdhjelp. For 1992 dreier dette seg om \$ 14.000,- fra UD og \$ 16.000,- fra KN. Dette er pengersom er øremerket for planlagte prosjekter i Sør-Libanon. Prosjektene planlegges av Humanitærkomiteén i NMC som videresøker sine donorer for midler. Humanitærkomiteén får da videre ansvaret med å se til at midlene blir brukt som det er tenkt.

Av prosjekter som er "på gang" kan nevnes Barnehjemmet i Tibnine, med tannhelseprogram med fluorbehandling og utdeling av tannbørstersamt skole uniformer. Tibnine Hospital har fått et sårt tiltrent mikroskop samt operasjonskniv. Kopimaskin til Social Service Senter, skrivemaskinkurs for kvinner og møbler til et forsamlingshus, for å nevne noe.

Humanitærkomiteén består av Prest NMC, to befal og to soldater. De disponerer som sagt \$ 30.000,- av tildelte midler fra Norge, men som ikke det er nok så driver NMC et utstrakt innsamlingsarbeide innad i kompaniet. Bergingsseksjonen tar seg betalt ved sivile oppdrag. De tar \$10,- for å bistå sivile med løfteutstyr, berging og annet. Disse pengene får sivilbefolkningen tilbake gjennom Humanitærkomiteén. Ellers så kommer det klær og skolemateriell fra Norge ved at veteraner hjemme driver forelesninger på norske skoler, som i neste omgang resulterer i innsamlinger i Norge. Kjekt - ikke sant. Ikke alle, dessverre, er like opptatt av dette som andre. Men det man skal huske er at UNIFIL har tre mandater, og det tredje er kanskje det viktigste, nemlig det å yte humanitær hjelp. Dette har iallefall NORMAINTCOY og Norge tatt seg ad notam. BRA!

NMC's religiøse overhode, feltprest Erika Drangsholt er også NMC's humanitær offiser og er med på å skaffe tilveie blant annet skolemateriell til barna i Tibnine.

Takk for innsatsen NORMAINTCOY XXIX

Det er sikkert mange varierende inntrykk som sitter igjen etter en kontingent i Normaintcoy og UNIFIL, selv om det daglige arbeid i kompaniet til tider kan være ensformig og lite varierende.

Innenfor UNIFIL er noen av oppgavene fordelt mellom de ulike avdelinger for å oppnå en effektiv organisasjon. I denne organisasjonen er det NMCs hovedoppgaver å utføre vedlikehold, reparasjoner, reservedels etterforsyning og bergningstjeneste. Disse arbeidsfunksjoner er med på å prege hverdagen for de fleste i leiren. Dette medfører også at mange tilbringer hele arbeidsdagen innenfor Camp Scorpion. Selv om de daglige rutiner har preget hverdagen i løpet av kontingenten, er det nok mange ulike minner som vil være med og danne det totale bildet av tjenesten i Libanon for den enkelte.

Stort sett har det vært stille og rolig i vårt område under denne kontingenten. Noen ganger måtte kompaniet gå i dekningsrom. Stort sett har urolighetene holdt seg på "behagelig avstand" fra Camp Scorpion, selv om vi tydelig har registrert at det har

vært hardt for enkelte av de omkringliggende landsbyer og for noen av våre kollegaer i UNIFIL. I løpet av sommeren har kontingenten flere ganger opplevd temperaturer som langt overstiger det som er normalt i Norge.

Sett under ett har kontingenten likevel hatt gode arbeidsforhold. Stor faglig dyktighet og entusiasme i arbeidet har preget den daglige aktivitet i leiren. Dette har medført at en stor mengde materiell har blitt reparert for de øvrige avdelinger i UNIFIL.

Normaintcoy har ansvarsfulle oppgaver innenfor UNIFIL, og det er med glede og stolthet at jeg ved kontingentens slutt konstaterer at disse oppgaver har blitt løst på en meget tilfredsstillende måte.

Under medaljeparaden ga også kompaniet et meget godt inntrykk på de innbudte gjester, og viste at NMC kan mer enn å reparere materiell. Dette har jeg fått mange positive tilbakemeldinger om.

Takk for innsatsen i NMC, kontingent XXIX, og lykke til i videre arbeid og utdanning.

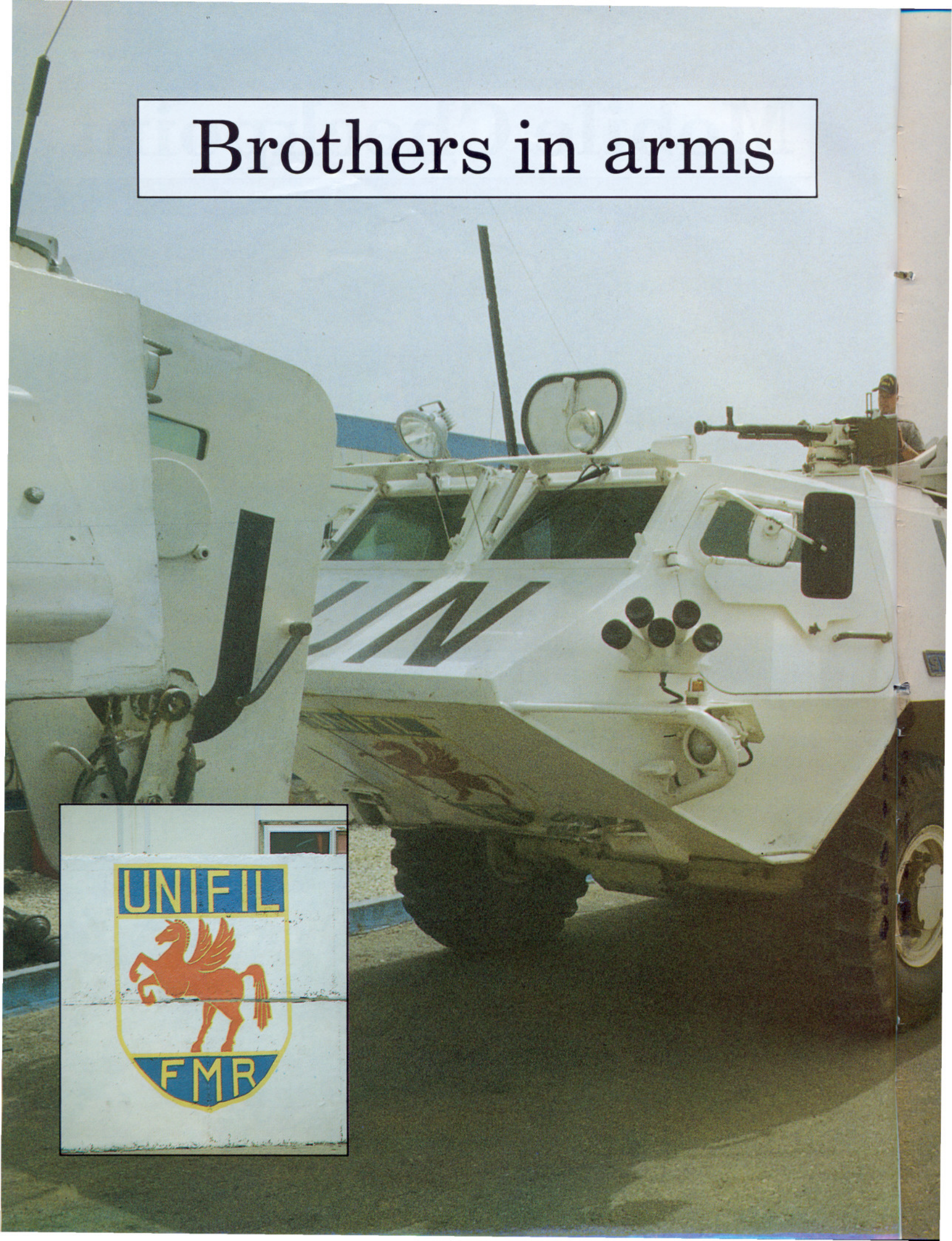
Atle Solheim
Oberstløytnant
Sjef Normaintcoy XXIX

Mobile Checkpoint

Brothers in arms

“En mørkebrun fijasjer åpner porten, en finne skifter hjul på en bil og på oppstillingsplassen møter vi en irsk sersjant med en bunke papirer under armen - “alløw, en I help you?” Vi er i Camp Grotle, base for UNIFILs mobile reservestyrke FMR. Her er vi 7 nasjoner samlet på et og samme sted. Finland, Fiji, Nepal, Ghana, Irland, Sverige og Norge har alle avgitt menn til utsykningsstyrken, som er på oppdrag sammen, spiser sammen, bor sammen og er sammen på fritida.

FMR er oppsatt med 11 Sisu'er, som er finske pansrede kjøretøyer. Svein Roger Svavik er sjåfør på vogna og er klar for rutinepatrulje til Ghanbatt. “Idag har jeg nepalesisk infanteri med meg bak og en fijasjer medic som passer Motorola'en. Det er i alle fall godt å ha en annen nordmann til å lede vogna!” To Sisu'er starter opp, tommelen i været betyr klart og troppen er på hjul med den irske troppsjefen Capt Lynch som patruljeleder.

Den norske troppen er på 36 mann, der de fleste bor samlet i to brakker helt øverst i leiren. I løpet av 5 år har de norske guttene omgjort rødleire til et koselig boområde med en flisbelagt plattning, blomsterbed og selvbygde barer. Samlingssted er inne i Pegasus Bar eller ute i manillamøblene. Og her treffer vi Hans Christian Sjølie som har vært i FMR i ti måneder. “de neste 24 timer er jeg på noe som kalles STANDBY. Det vil si at hvis noe skjer i UNIFIL AO, så kan jeg og seks andre nordmenn regne med å rykke ut og være på vei i løpet av 15 minutter. Men det blir nok bare med ventingen denne gangen også. Bataljonene prøver jo gjerne å ordne opp selv, men trenger de hjelp, er stand by-troppen klar til å rykke ut for å roe situasjonen ned”. Sjølie er skytter på 12,7 mm maskingevær, men er nok mer opptatt av fersk post Norge! “Det er klart jeg lengter hjem”....

Pegasus Bar er oppholdsrom, TV-stue, briefrom og magnet på kveldstid for alle i leiren, som trenger avkobling og som trives sammen med nordmenn. Lars Erik Olsen ligger godt nedi en sofa og ser på Flåkløya Grand Prix. Olsen er kokk og det er tydelig at det er fisk til lunsj. “På kjøkkenet er vi 7 kokker fra 7 land som har like mange måter å lage mat på. Oppskriften er masse tålmodighet og gode engelskkunnskaper eller fingerspråk. Vil du prøve noe nytt og spennende er det bare å prøve det ghanesiske kjøkken, men ta med masse vann - OK?”

På veggen i Pegasus Bar henger fortsatt bilder av Arild Grotle som omkom i en ulykke for to og et halvt år siden. Det er nok flere av guttene som tenker på Grotle, på moren og faren som mistet sin eneste sønn, og på hva Libanon fort kan bli. Jørn Straumsnes opplevde sjøl en Sisu-velt for 3 uker siden, med den samme vogna som drepte Grotle. Straumsnes og to andre fra troppen slapp fra det med skrekken. “Når jeg tenker etter, så var vi utrolig heldige. Vogna var tom for utstyr som fort kunne ha gjort stor skade. I en stor hump mistet vi plutselig styringen og gikk rett ut av veien. Litt mørkbanka klatra vi ut, og det var utrolig bra at vi ikke hadde folk bak”. Straumsnes er en av de mange som går tilbake til arbeidsledighet etter et år i FN-uniform. “Jeg trenger forsåvidt noen ukers ferie etter dette!”

En nepaleser på halvannen meter kikker firsiktig inn i baren mens han smiler fra øre til øre. “PLIM - PLIM?” Sten Sørheim spretter opp for å hjelpe “sati'en”. “Du skjønner, han skal ha en videofilm. Synes egentlig litt synd

på nepaleserne som kommer hit uten å ha lært et eneste ord engelsk. Vi fungerer forsåvidt som et velferdskontor i Camp Grotle. Det mest populære er videofilmer og volleyballen. Og gitaren da, den er visst fast inventar på de fijasjerne kavafestene. Flesteparten av de som var på grillfesten fikk prøve kava for første gang. Det må oppleves, jeg sier ikke mer. Jeg har en kontingent i Norbatt fra før og jeg merker stor forskjell i både tjenesten og miljøet. Vi har mye mer variert og interessant tjeneste og siden vi er en flernasjonalt styrke får vi inntrykk av hvordan andre soldater har det. Det er rett og slett inspirerende å jobbe sammen med dem, og tida går altfor fort.” Sørholm har fått utvidet kontrakten sin og blir i FMR i seks måneder til. “Det er ikke bare økonomiske grunner til at jeg blir, jeg trives rett og slett!”

Selv om det er så som så med treningsmuligheter, liker FMR-gutta å spille. Skal du løpe 5000 m, er det 13 runder inne i selve leiren med en høydeforskjell på 30 m! Det mest populære er å arrangere kamper mellom nasjonene. Selv om vi bare er 36 mann, stiller vi alltid lag til landhockey eller fotball. I Camp Grotle er det deltakelsen som teller. Og jeg skal love deg at vi blir patrioter etterhvert: Oppstillingsplassen fungerer som volleyball-, fotball og tennisbane. “Det er like moro hver gang jeg blir med på en volleyballmatch”, sier Hallgeir Barlaup. Ghaneserne plukker gjerne ut en nepaleser som syndeubukk når ballen går ut oversidelinja. Det er nesten alltid en 4-5 nasjoner på banen hver gang. Barlaup er sjefsmekaniker med ansvar for vedlikehold av over 20 kjøretøyer og selv om han er mye i leiren har vært et fint år. “Det jeg kommer til å huske best er det gode miljøet og savnet av norsk natur, nei vent litt; det må jo være Aure på Nordmøre.” Barlaup legger opp til smash og en kortvokst nepaleser spretter høyt over nettet og slår en knallhard ball i asfalten. Ghaneserne holder kjefte...

Sjefen for den norske troppen er Lt Bjørn Holand, som er halvveis i FN-tjenesten. Holand er på støtteoppdrag i Irishbatt med en tropp idag og returnerer først i morgen. Det er vanlig at FMR blir bedt om å sende ekstra sikring i forbindelse med rotasjon av mannskaper. Sisu'ene blir sett og lagt merke til og det er nettopp det som er poenget: FMR skal vise UNIFILs vilje til å opprettholde ro og orden. Vi prøvde å få noen til å si noe om sjefen. “Å huff!” kom det fra sofakroken. “Neida” - bryter medic Geir Thorsen inn. Holand er godt likt han. Han er like mye kamerat som sjef. Thorsen har 12 års erfaring fra ambulanskjøring i Røde Kors. “Jeg hadde forsåvidt ventet meg flere uhell og småskader, for det er ikke bare den norske troppen jeg skal ta meg av. Igår kom det inn ei lita jente med en kuttskade opp langs kinnet. Etter et par norske sjokolader var vi ikke så farlige likevel og jeg tror det er viktig å vise oss som gode ambassadører ute blant lokalbefolkningen.

Vi sto over den ghanesiske middagen, men ble med til den finske saunaen, “tervo norialainen”. Den norske troppen har et godt forhold til finnene, ikke minst på grunn av av saunaen. Vi har inntrykk av at Camp Grotle rett og slett er en hyggelig leir og at de som tjenestegjør her trives. FMR fungerer. Flere nasjoner kan jobbe og bo sammen. Er det ikke nettopp det FN prøver å lære bort til andre?

*Friends I met
friends I left,
but friends from FMR
I will never forget.*

FIJI PL.

